

En klem til José

Adam visste at han måtte være modig.

ILLUSTRASJON: SHAWNA J. C. TENNEY

Av Carolina Maldonado
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Bolivia.

“Ha! Du vet ingenting!” Fabricio pekte med fingeren mot José og lo.

Adam rynket pannen. José hadde nettopp stilt læreren et spørsmål. Det var ikke hyggelig av Fabricio å erte ham for det.

“Det er nok Fabricio,” sa læreren.

Adam så bort på José. Han stirret ned på skriveboken, som om han ikke engang hadde hørt Fabricio.

José var ny på skolen. Til å begynne med var det ingen som snakket med ham. Så begynte noen av de andre barna å erte ham. De ga ham kallenavn og lo av ham. Adam følte at han skulle hjelpe José, men han visste aldri hva han skulle si.

Dessuten så José ut til å ha det bra. Det virket som om ertingen ikke engang plaget ham.

Adam vendte tilbake til boken sin. Snart skulle de ha en stor matteprøve og han måtte konsentrere seg.

På selve dagen for prøven gjorde Adam sitt beste, men det var vanskelig! Han var nervøs for karakteren sin. Hva om han hadde mislyktes?

Dagen etter sto læreren foran i rommet med en bunke papirer.

“Jeg har karakterene deres for prøven,” sa hun. “Mange av dere har rom for forbedring, men noen gjorde det veldig bra.”

Hun begynte å lese hver elevs karakter høyt. De fleste av karakterene var ganske lave. Adam ventet spent på å høre navnet sitt.

“Adam,” sa læreren. “Åtti.”

Han kunne ikke tro det. Han hadde bestått! Han smilte bredt.

Så leste læreren Josés karakter.

“Ett hundre,” sa hun, høyt og tydelig. “En perfekt karakter.”

Fabricio reiste seg. “Det er umulig!” ropte han.

“José jukset!”

“Ja!” sa en annen gutt. “Han vet ingenting. Han må ha kopiert av noen.”

Andre elever ble med. José prøvde å fortelle dem at han ikke hadde jukset, men de lyttet ikke. Læreren prøvde å be dem være stille, men de ville heller ikke høre på henne.

“Juksemaker!” ropte noen.

“Løgner!” sa en annen.

Adams hjerte slo fort. Han visste ikke hva han skulle gjøre. Han så bort på José. Han ville klare seg, ville han ikke? José var alltid rolig.

José stirret ned på pulten sin slik han alltid gjorde. Så begynte han å gråte.

De andre barna sluttet å rope, og det ble stille i klasserommet. Alt Adam kunne høre, var lyden av José som gråt. Han visste at han ikke kunne holde munn denne gangen. Han måtte være modig. Den hellige ånd ba Adam om å hjelpe José.

Adam reiste seg. De andre barna så på ham mens han gikk bort til José. Han visste fremdeles ikke hva han skulle si. Så han bare lente seg ned og ga José en god klem.

“Det går bra,” hvisket han mens han klappet José på ryggen. “Det går bra.”

Snart kom også andre barn for å klemme José. Til og med Fabricio kom bort og sa unnskyld. Ikke lenge etter sto hele klassen rundt José for å si unnskyld og oppmuntre ham.

“Vi er glad i deg, José!” sa noen.

“Du er den beste i matte!” sa en annen.

José tørket tårene og smilte. Adam smilte også. Å være vennlig krevde mot, men det var verdt det! ●

